

Igre bez granica

Ukazom Predsednika Srbije od 25. ovog meseca svi građani su, citiram, "otpušteni sa mesta građanina". Okej, bivao sam ja otpušten i pre ali se ovo još nije dogodilo. Mislio sam da je to šđto sam se rodio i odrastao ovde, zamenio tuce pasoša država koje su nastajale i nestajale brže od treptaja oka, zaslužio to neko pravo. Ali, ne lezi vraže. U svojoj velikoj milosti, Predsednik, koji je sebe i Vladu otpustio na pet minuta pa ponovo vratio u prvobitni status, saopštio je gologuziji našoj sledeće: "Ali, svako ko želi, može da aplicira na mesto građanina Srbije. Biti građanin je pravo ali i obaveza i profesija. Samim tim, ako želite da ponovo postanete građaninom ove zemlje dužni ste da pripremite ličnu kartu, pasoš, kratak CV i motivaciono pismo kao i 250 dinara za troškove obrade podataka." Šta je motivaciono pismo? Izguglovao sam i otkrio da je to neko pisanije u kojem, u nekoliko rečenica, saopštavate zašto vam je baš toliko zapelo da budete u toj firmi, državi, feudalnom posedu, kako god. I, šta ču – kud ču, pripremim ja sve što je potrebno i, pravac meni najbliži šalter za prijavu koji je smešten u staroj zgradbi. Adresa: Terazije 26. No, redina za zainteresovane je duga kano klisurine sužene otadžbine, proteže se sve do Mekenzijeve. Vidim ja da to neće na dobro izaći, nazovem moju devojku i ona donese sendviče, kafu u termosu, malu grejalicu i dve stoličice. Stigla je tri sata kasnije. Cmoknula me i rekla: Stigla bi ja i pre ali sam morala da ispišem CV i motivaciono pismo". A sneg veje, red se pomera mravlјim korakom, pojedosmo one sendviče, ispismo kafu, grejalica crkla a sneg napadao, u Sneške Beliće se pretvorismo.

Elem, jedan dan i dva lakša zapaljenja pluća kasnije, stigosmo do kancelarije u kojoj su nas čekali članovi komisije. Veoma fini, ozbiljni, mladi, izbrijani momci. Oči su im plave, velike. Odmah se vidi da imaju viziju. Ne nude da sednemo ili popijemo nešto ali se smeškaju, nešto zapisuju, važno klimaju glavama. Najglavatiji od njih, onaj u sredini, krene da nas zasipa pitanjima. Prvo je naravno bilo: "Jeste li doneli parice?" Nakon toga sledi unakrsno ispitivanje:

-Gospodice, jeste li trudni?

-Ne, nisam.

-Odlično. Ne volimo da se bakćemo s trudnicama. Previše su zahtevne i pomalo histerične. To vam je plus. A vi, jeste li trudni?

-Ne. A kako to mislite, trudan?

-Tako stoji u upitniku a nije naše da dovodimo upitnik u pitanje. A obrazovanje vam je, vidim, univerzitetsko. Oboma. To nije dobro. Vidite, i tu on kaže dubokim, autorativnim glasom, naša nova zemlja ne želi da se bavi s intelektualcima. Oni uvek dovode sve u pitanje. Prostodušni, neobrazovani ljudi su nam prioritet. Ali, ne gubite nadu. Imate li kriminalni dosije? Istoriju porodičnog ludila? IQ ispod 100?

-Ne, graknusmo unisono.

Zavrteo je glavom pun iskrene brige za našu budućnost.

-Eh, šteta. Mogli ste da nađete neka mesta u armiji, policiji ili političkim partijama. Ne bavite se, molim vas recite da grešim, nekim privatnim biznisom? Trgovina? Nešto kontroverzno, recimo. - Znate već, kontroverzni biznismeni.

I tu je odgovor bio negativan. A glava komisije duma li duma pa kaže:

-Dobro, imate još jednu šansu. Ali, ovo radim samo zbog toga što ste mi dragi. Pročitaću vaše CV-jeve i, ako su patriotski i na nivou, primamo vas u građane uprkos očiglednim manama. Oboje ste Srbi?

-Mda, gundam ja i molim Boga da neće provaliti da mi se pradeda po majčinoj strani zvao Đuzepe Skapolo.

-Mi nemamo predrasuda prema nacionalnim manjinama. Štaviše! Nama su potrebne nacionalne manjine jer, kako bi znali da smo Srbi ako pored nas nema Mađara, Rusina, Vlaha, Crnogoraca i šta ti ja znam? Da smo mi Srbi sami sa sobom mi ne bi znali da smo Srbi. Štaviše, ne bi nam bilo zanimljivo da budemo Srbi. Razumete? Ne? No, dobro, da pročitamo mi vaše motivaciono pismo,m? Dakle, motivaciono pismo:

“Želim da budem profesionalni Srbin jer, da nisam profesionalni Srbin ja ne znam kako bih se snalazio u životu”

Tu šef komisije stane sa suzama u očima i uzdahne.

-Veoma patriotski od vas, kaže tronuto a zatim nastavi s čitanjem. “Da sam, recimo, Danac, ja ne bih mogao da sebi objasnim zašto živim u zemlji u kojoj se zakoni ne poštuju, zašto je svaka obična stvar kao voda i struja tako posebna da mora da se štedi, zašto čekam autobus sat vremena na vetrometini ispred moje zgrade, zašto primam klikere umesto plate, zašto su moje komšije tako nervozne i pune mržnje, zašto se sposobnost ne ceni a “snalaženje” je sve, zašto ljudi glasaju za one koje ne bi nasamo ostavili sa svojom decom i tako dalje i tako dalje. No, pošto sam Srbin, sve mi je na mestu jer, sve gluposti koje mi se događaju u životu imaju jedno jedino logično objašnjenje – ja sam odavde.”

Fini i uviđavni gospodin je spomenuo nekog vraga babinog i, ljubičast u licu, zamolio nas da se tornjamo iz ofisa. I, otišli smo. Ja zbog mojih gadosti, kako je rekao a moja devojka jer je sa takvim neopevanim idiotom. Danas smo stalno zaposleni kao novozelandski građani. U međuvremenu, konkurs je doživeo fijasko: samo 20% aplikanata je ispunilo zahteve potrebne da bi se postalo građaninom Srbije. Ali, nema brigeša – Predsednik je raspisao još jedan konkurs na kojem sigurno svi prolaze. Naravno, ukoliko uplate 500 dinara za troškove obrade podataka.